

[Hagen Hagensen]

føres noget ved at give skattelettelser, således at vi ikke får tingene til at stige til stadighed.

Udlandsgælden er i de sidste tre år vokset med omtrent det samme beløb som det, finansministeren nu søger at få bemyndigelse til at optage som nye lån. Hvad bliver enden på dette?

Private opsparingsforhold i videre forstand bør afklares og løses, før der fra vor side tages nærmere stilling til de to forslag, der foreligger her.

Må jeg til slut sige, at det forekommer lidt ejendommeligt, at disse sager netop er sat på dagsordenen i dag, hvor ingen af de normale ordførere er hjemme, hvor finansministeren ikke er til stede, og hvor det drejer sig om så voldsomt store beløb, som vi dog sjældent har med at gøre herinde, og med – må man vel også have lov til at sige – endnu tyndere besætning i salen, end der plejer at være. Det undrer mig, når det drejer sig om så virkelig betydelige ting, som der her er tale om; men det er der jo ikke noget at gøre ved.

Langsted (CD):

Ja, jeg står jo også i den situation, at jeg ikke normalt er ordfører, når det er store beløb, det drejer sig om, undtagen når vi ikke får lov til at bygge en Storebæltsbro, og det er småpenge, vi taler om i den forbindelse: vi kunne kun få en 2-3 Storebæltsbroer for dem, når vi skulle finansiere endeligt. Vi har været med til at vedtage en finanslov for ikke så mange uger siden, som har et vist underskud, og så er vi efter vor mening forpligtet til som et demokratisk parti at være med til at give finansministeren de bemyndigelser, som er nødvendige for at dække de underskud, som er nødvendige, for at vi kan opretholde vort samfund.

Det er klart, det er store beløb – det var jeg også inde på – men store beløb hører med til et stort samfund, et godt samfund, en god virksomhed. I det hele taget kan jeg slet ikke se, der er noget som helst odiøst i, at et samfund som det danske, når det skal udvikles, også låner. Selvfølgelig ved vi, det en dag skal betales tilbage, og det er såmænd lige så meget os selv som de efterkommere, vi heldigvis har.

Vi går ind for de to lovforslag. Detaljerne mener vi skal diskuteres i udvalget, dem behøver man ikke diskutere i folketingssalen.

Ole Olsen (SF):

Jeg er ligesom de fleste andre, der er oppe at tale her i dag, ramt af, at vor sædvanlige ordfører har skyndt sig at flygte fra dette og har gemt sig et eller andet sted i Afrika, og det kan man jo godt forstå, når man kigger på det.

Hvad angår statslånet i udlandet, kan man ikke lade være med at blive meget betænkelig ved det. Spørgsmålet er imidlertid, hvad der er alternativet, hvad man ellers skal gøre. Selvfølgelig kan man forsøge at få erhvervslivet til i højere grad at låne i udlandet – og det har regeringen jo også forsøgt på – man kan bruge af sin valutareserve, eller man kan f.eks. føre en langt strammere finanspolitik. Ingen af disse ting tror jeg man finder særlig ønskelig. Derfor er det nok i lige så høj grad en konstatering af den faktiske udvikling, at man bliver nødsaget til at søge bemyndigelsen til at optage disse statslån. Lad mig tilføje, at man ikke kan misunde den finansminister, der i 1983 skal anvende 9 mia kr. forlods til renter og afdrag; man kommer til at gyse ved at tænke på, hvad der så skal ske.

Specielt til den ene halvdel af regeringen, socialdemokratiet, vil jeg sige, at man må se i øjnene, at med almindelige politisk-økonomiske instrumenter, f.eks. en stram finanspolitik, kan det problemkompleks, vi står over for her, simpelt hen ikke klares. Man må indstille sig på at bruge mere specifikke midler, mere selektive midler; vi kan f.eks. pege på noget som produktudvikling, vi lige har behandlet, selv om hr. Wilhjelm med sin lette ironi synes at antyde, at det nok var løgn fra a til z, hvad regeringen havde oplyst. Men hvis det, regeringen siger, passer bare halvvejs, er det i hvert fald et eksempel på et selektivt instrument, vi kan anvende, idet produktudviklingen, samtidig med at den skaffer mere valuta til landet, samtidig vil fremme beskæftigelsen. Vi er nødsaget til at fremsøge alle den slags ting, hvor vi får den dobbelte virkning frem samtidig. Så det lader til, at vi nærmest – selv om vi er meget, meget kede af det – bliver nødsaget til at sluge optagelsen af statslånet i udlandet.

Hvad angår bemyndigelsen til at optage statslån i indlandet, er vi nok lidt mindre tilbøjelige til at gå med til det. Det siges jo rent ud, at det er for at opsuge en uønsket